

Prof. Dr. Orhan GÖKÇE

Prof. Dr. Orhan Gökçe ile *Büyükşehir Belediyeleri ile ilgili Röportaj*

Röportaj: Dr. Selim Çapar

Ülkemizde büyükşehir sisteminde köklü değişiklikler yapan 6360 sayılı Kanun birçok tartışmayı da beraberinde getirmiştir. Yeni Yasa, belediyelerde nüfus yoğunluğu ve yüz ölçümü üzerinden belediyeler tarafından sunulan kamu hizmetinin kalite ve miktarının artırılması, yerel demokrasinin ve katılımın yükseltilmesi, şeffaf ve hesap verebilir bir yerel yönetim anlayışının geliştirilmesi, optimal

hizmet ve kültürel anlamda gelişmiş kentsel alanların oluşturulması gibi pek çok hedefe ulaşmayı amaçlamıştır. Ancak yasa gerek hedefleri, gerekse hedeflere ulaşma kapasitesi ve mevcut sistemdeki yeri, yeni bir model içerip içermediği, Anayasa aykırı olup olmadığı gibi birçok alanda tartışmayı da beraberinde getirmiş ve bu sorunlara uygulama sürecinde oluşan sorunlarda eklenmiştir.

Yasa 30 Mart 2014 yerel seçimlerinden bu yana uygulanmaktadır. Bu durum bize yasayı sadece teorik değil pratik açıdan da bir değerlendirme imkânı sunmaktadır. Bizzat uygulayıcıların ne gibi sıkıntılar ile karşı karşıya olduklarının tespiti için birçok Belediye Başkanının görüşünü aldık. Burada ise yasaya geniş bir perspektiften de bakmak istedik. Bu amaçla Selçuk Üniversitesi Siyaset ve Sosyal Bilimler Anabilim Dalı'ndan Prof. Dr. Orhan Gökçe ile bir görüşme yaptık.

6360 sayılı Büyükşehir Yasası, yerel yönetim alanında ortaya çıkan sıkıntıları giderebildi mi?

Türkiye, çok dinamik bir yapıya sahip bir ülke. Buna bağlı olarak toplumsal alanda söz konusu olan değişimlerin yerele yansımaları sonucunda ortaya çıkan pek çok ihtiyaç ve sorun, yerel yönetim alanında yeni düzenleme gerekliliğini uzun bir süredir hissettirmektedir.

Küçük yerleşim yerlerinde nüfusların azalması, yönetim birimlerinin hizmet sunmada yetersiz kalmaları, hizmet maliyetlerinin yüksekliği ve büyük yerleşim yerlerinde yoğunlaşan nüfus ve küreselleşme sürecinde yaşanan sosyal ve ekonomik değişimler yerel yönetimler konusunda değişikliğe gidilmesinin ya da yasal düzenlemelerin önemini ve gerekliliğini ortaya koymuştur. Bu açıdan 6360 sayılı Yasanın önemi tartışılmaz. Yasanın yerel yönetim alanında yaşanan tüm sorunların ortadan kaldırmasını beklemek biraz hayalcilik olur. Yasanın uygulamasından da bazı sorunlar ortaya çıkar. Önemli olan, bundan sonra uzun süre beklemeden Yasanın uygulaması aşamasında karşılaşılan sorunları iyileştirici yönde değişikliğe gitmektir.

Yasa birçok değişikliği de beraberinde getirmiştir. Yasa ile getirilen değişiklikler konusunda ne düşünüyorsunuz? Yasa, Türkiye ve dünya gerçekliği ile ne kadar örtüşmektedir.

Öncelikle şunu belirtmeliyim ki, 6360 sayılı Yasa yerel yönetimler

alanındaki en radikal düzenlemedir. Bu yasal düzenleme önemli değişiklikler içeren bir idari reformdur. Yasanın getirdiği iki temel değişiklik vardır. Bunlardan ilki, büyükşehir belediyesi olan illerde bütün mekân, il özel idarelerinin kaldırılmasıyla belediye sınırları içine alınmıştır. Böylece de 30 ilde hizmet sunumu açısından kır-kent ayrımı ortadan kalkmış, belde belediyeleri kapatılmış, köylerin tüzel kişilikleri kaldırılarak belediyelerin mahallesi haline dönüştürmüştür.

Diğeri de büyükşehir olan illerde valiyeye bağlı Yatırım, İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı (YİKOB) kurulmuş olmasıdır. YİKOB için hükümet adına yatırım ve hizmetlerin 1) yapılması 2) izlenmesi 3) denetlenmesi 4) koordinasyonu 5) tanıtımı 6) rehberliği 7) hukuki danışmanlığı gibi görevler tanımlanmıştır. Bu açıdan bakıldığında valinin ildeki rolü yeniden tanımlanmış ve sorumluluğu arttırılmıştır. Bu kurul ile valilik insan kaynağı ve harcama yetkileri genişletilerek güçlendirilmiştir.

5216 sayılı Yasa ile getirilen ve İstanbul ile Kocaeli için geçerli olan, belediye sınırlarının mülki idare sınırları ile aynı olması uygulaması yeni Yasa ile büyükşehirle dönüştürülen tüm diğer iller için geçerli hale getirilmiştir. Tüm illerin İstanbul ve Kocaeli örneğine göre büyükşehirle dönüştürülmesi ile hizmetlerin aksamadan yürümesi pek mümkün değildir. Nitekim Yasanın uygulaması aşamasında birçok sıkıntı ile karşı karşıya kalınmıştır. Görüşülen Belediye Başkanlarının ifade edeceği gibi, ortaya çıkan sorunlardan bazıları: ilçelerde yaşayanlara hizmetlerin eksik ama daha pahalı olarak yansımaları, mahalleye dönüştürülen köylerde ve küçük beldelerde yaşayanlar açısından da yoksullaşmaya neden olmuştur. Özellikle 2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanunu uya-

rınca alınması gereken vergi, harç ve katılım paylarının 5 yıl için ertelenmiş olması ama 5 yıldan sonrası için hiçbir kısıtlama ve sınırlamanın olmaması, köylerde yoksullaşmayı daha da büyütecektir.

Bir başka nokta da, Yasanın öngördüğü yetki ve güç dağılımı ile il sınırlarının genişlemesinin, belediye hizmetlerinin de genişlemesi ve yaygınlaşması anlamına gelmediğidir. Tam aksine genişletilen sınırlar, belediyelerin ve belediye başkanlarının toplumdan uzaklaşması sonucunu doğurmaktadır. Zira büyükşehirle dönüştürülen birçok ilde ayrımsız bir biçimde tüzel kişiliği kaldırılmış olan birçok köyün ve büyükşehir sınırına dâhil edilen ilçelerin yakın zamanda büyükşehir merkeziyle coğrafi anlamda birleşme ihtimali yoktur. Bu durum, vatandaşın yaşamını ve hizmetlere erişiminin zorlaşmasına, yaşadığı mekânın sorunlarına sahip çıkma ve çözüm üretme yeteneğinin azalmasına, yerel yönetim kültürünün oluşmadan yok olmasına yol açmıştır. Köylerin mahalleye dönüşmesi ile birlikte daha önce emlak vergisinden muafiyeti olan, tarım ve hayvancılıkla uğraşan, suyu ücretsiz ya da düşük ücretle alan vatandaşın, yakın gelecekte köyde yapılacak olan ahır, garaj, samanlık gibi yapıların ruhsatları için bürokratik süreçlerle uğraşması gerekmektedir. Bürokrasiyi artıracak bu uygulamalar, bürokratik mekanizmaları çalıştırma kapasitesi zaten zayıf olan köydeki yurttaşın hayatını zorlaştıracak ve boğucu işlemlerle uğraşmak zorunda bırakacaktır. Sonuçta oldukça boşalan köyler iyice boşalacak vatan-daş şehirlerle yönelecektir. Bunun da çok akılcı bir yaklaşım olduğunu söyleyemeyiz.

Aslında bu illerde il özel idarelerinin kaldırılması da sorunludur. Eski düzenlemede il özel idareleri yapısı iti-

barıyla ilin tamamını kapsamaktaydı. Bir belediye ile köy arasında ne belediyenin ne de köyün yetki sahasında bulunmayan birçok yerin hizmet ihtiyacı il özel idareleri tarafından karşılamaktaydı. Şimdi ise il özel idareleri kaldırıldığı için buralarda kamu hizmetleri belediyeler tarafından yürütülmektedir. Şehirden 100-150km ve birbirinden 40-50 km uzaktaki iki köy arasındaki yolu yapmak belediyelerin görev alanına girmiştir. Örneğin köyü şehre bağlayan yolları, içme suyu, toplu taşıma vb. Büyükşehir sağlayacaktır. Buna karşılık köyler köy içi yol yapımı, çöp toplama, meydan yapımı vb. hizmetleri de ilçe belediyesinden alacaktır. Bu durum hizmette aksamlara ve hizmetin etkin ve verimli sunumunda bazı ciddi sıkıntılara yol açmıştır. Nitekim büyükşehir katılmış olan ilçe belediyeleri ve köyler, büyükşehir belediye başkanlarının tutum ve yaklaşımlarından çok şikâyetçidirler. Mesela ilçe belediye başkanları, büyükşehir belediye başkanlarının kendilerine lüzensuz, gereksiz muamelesi yaptıklarını ve Yasanın kendilerini büyükşehir belediye başkanlarının doğrudan vesayeti altına soktuğunu söylemektedirler. İlçe belediye başkanları, ilçede toplanan tüm otopark paralarının büyükşehir belediyelerine aktarılmasının, finansman gücünü ile karşı karşıya olan ilçe belediyelerini sıkıntıya soktuğunu, bu nedenle toplanan paranın tümünün ya da en azından yarısının ilçe belediyesine aktarılması istenmektedir. Ayrıca ilçe belediyeleri yapıları güçlendirilmediği ve büyükşehirden fazla finansal ve teknik destek görmedikleri için ilçe sınırlar içinde hizmetlerin sunumunda önemli aksamaların oluştuğunu ifade etmektedirler. İmar konusunda ilçe belediyeleri yetkilerin büyükşehir belediyesine aktarılmış olmasından

ve büyükşehir belediyeleri de yetkilerin merkeze alınmasından rahatsızdılar. İlçe belediyeleri arasında nüfus yoğun olan ilçelerin hizmet ve yatırım konusunda öncelendiği de şikâyetler arasındadır. Özellikle bu nokta önemlidir. Çünkü büyükşehir belediye seçiminde nüfus yoğunluğu az olan ilçelerin ağırlığı sınırlı kalacağı için uzun dönemde büyükşehir belediyeleri yatırımlarını belirli bölgelerde yoğunlaştıracaklar ve kaynak transfer ederek bu bölgelerdeki nüfusun daha da artmasına neden olabileceklerdir. Kaliteli kamu hizmeti alma hakkı oy yoğunluğu ile sınırlanacak ve vatandaşlık hakları zedelenecektir.

Yasa AB süreci ve küreselleşmeyle ilişkili olarak nasıl değerlendirilebilir?

Kamuoyunda bu düzenlemenin yerleşme söylemleri ile bağdaşmadığı ve taraf olduğumuz Avrupa Konseyi Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nda yer alan yerel yönetimlerin sınırlarının değiştirilmesinde onlara referandum yoluyla danışmadan değişiklik yapılamayacağı hükmüne ve temel haklar ve özgürlüklerle ilgili düzenlemelere de aykırı olduğu belirtilmektedir.

Türkiye, Avrupa Konseyi Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nın büyük bölümünü kabul etmiştir. Özerklik Şartı, kamu hizmetlerinde yerleşmeyi, yerindeliği savunmaktadır. Bu açıdan bakıldığında yasanın temsil, katılım ve yetki devri açısından bazı sorunları da barındırdığı göze çarpmaktadır. Otuz ilde köylerin ve beldelerin kaldırılması sonucu buralardaki kararlar artık burada oturan halk tarafından değil, daha uzakta bulunan belediye meclisleri tarafından alınmak durumundadır. Bu da subsidiarite ilkesine de aykırıdır.

Bununla birlikte, Yasanın subsidiarite ilkesi ile çelişmesinin, şu anda çok büyük sorun teşkil etmediği ifade edilebilir. Ancak ülkemizde ne yukarıdan aşağıya ne de alttan yukarıya doğru tam olarak işleyen bir denetim mekanizması henüz kurulabilmiş değildir. Bu bağlamda, Almanya'nın denetim mekanizmasının incelenmesi faydalı olabilir. Çünkü yerele yetki devri, bazı yerlerde amacı doğrultusunda kullanılmamıştır. Hatta yetki devri kullanımı, toplumsal bütünlüğe zarar verecek boyuta ulaşmıştır. Bu nedenle yerel yetki devri, toplumsal bütünlük ilkesi dikkate alınarak gerçekleştirilmelidir. Başka bir deyişle bundan sonra hedeflenen yasal düzenlemelerde mutlak suretle toplumsal bütünlük ilkesi temel hareket noktası olmalıdır. Yerele yetki devri ile toplumsal bütünlük ilişkisi sağlam bir zemine oturtulmadığı müddetçe, yetki devri yoluyla ve temsil ve katılım mekanizmaları aracılığıyla egemenliğin paylaşımından kaçınmak gerekir.

Kanunun gerekçesinde Büyükşehir belediyelerine ilişkin düzenlemenin hizmette etkinlik sağlaması ve

daha az maliyetle daha fazla hizmet sunulması temel ilkelerine bağlı olarak tanzim edildiği ifade edilmektedir. Oysa yapılan düzenlemelerle hizmetin vatandaşa en yakın birim tarafından sunulması anlayışından kısmen uzaklaşmıştır. Ortaya çıkabilecek bir başka sorun da büyükşehirlerdeki köylerin sahipsiz kalması, köy tüzel kişiliğine ait malların talan edilmesi, doğal kaynakların tahrip edilmesi (su, maden, orman vb.), tarım ve hayvancılığın tehlikeye girmesi, kırsal arazilerin kentsel arazi-lere dönüşmesi ve yerleşim yerlerine açılarak tarım alanlarının yok edilmesi gibi risklerdir.

Tartışmalar içerisinde belediyelerin yetki alanlarının kentsel alanlarla birlikte kırsal alanları da kapsayacak olmasının “yeni bir sistem” olarak değerlendirildiği görülmektedir. Yeni yönetim ölçeğinin “federatif yönetim” ya da “eyalet yönetimi”ni çağrıştıracak bir durum ortaya çıkarabileceği de belirtilmektedir. Böyle bir gelişme eğilimi söz konusu mudur?

Yasanın Türkiye’nin üniter yapısını şu haliyle zedelediği pek söylene-mez, ama bu yasanın ileride böyle bir tehdidi hiç oluşturmayacağını da söylemek biraz zordur. Mülki idare sisteminin yapısı ve işlevi alanında yasal düzenleme yapılmadan bu Yasa ile bu şekilde devam edildiği takdirde, ülkemizin bütünlüğüne karşı emelleri olan çevrelere cesaret verme riski çok yüksektir. 7 Haziran

sonrası yaşananlar bu konuda endişelenmek için yeterlidir. Çünkü yetki aktarımı, verilen yetkinin verilmiş amaçları doğrultusunda ve amaçlanan sonuçları üretecek şekilde kullanılmasını garanti edememektedir. Bu nedenle büyükşehir belediyelerinin denetimi ve hesap-verilebilirliğin sağlanması en az yetki ve kaynak aktarımı kadar önemli bir sorundur.

Ayrıca Yasa ile 30 büyükşehir belediyesinde il özel idareleri kaldırılmış; diğer illerde ise il özel idarelerinin varlıkları korunarak güçlendirilmiş, görev ve sorumluluk alanı genişletilmiştir. Böylece il özel idareleri bakımından il özel idareli iller ve il özel idaresiz iller olmak üzere “ikili bir yapı” ortaya çıkmıştır. Bu ikili yapı yerel yönetim sisteminde ciddi sorunların habercisidir. Bu nedenle bu ikili yapı bu şekilde devam ettirilemez. Genel bir düzenleme gerekmektedir. Başkanlık sisteminin ve yeni Anayasanın tartışılmaya başlandığı bu dönemde tüm illerin yapısı ve yönetim biçimi de tartışılmalıdır. Mülki idare sistemi de bütünlüğü bir bakış açısıyla ele alınmalıdır. Mülki idare sistemine ilişkin idari reform öngörülmeden gerçekleştirilecek bir yerel yönetim reformunun başarılı olma şansı da bence düşüktür.

Burada şu noktaya da özellikle işaret etmek istiyorum: Yerel yönetimler ve mülki idare sistemine ilişkin yeni düzenlemeler, başkanlık tartışmasından bağımsız olarak ele alınıp tartışılmalı ve gerçekleştirilmelidir. Başkanlık sisteminin ülkemizde sağlıklı ve etkili bir biçimde uygulanması için, bölgesel ya da eyalet sistemi benzeri yapılara mutlaka ihtiyaç yoktur. Bunlar olmadan da başkanlık sistemine geçilebilir.

Her toplumun yönetim deneyimi tarihseldir ve bu deneyim farklı sorunlarla karşılaşan yönetsel yapılarda farklı sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Başka ülkelerde uygulanan yönetsel yapıları üstlenmek ya da aktarmak en

kolaydır. Ancak uygulama tarihsel ve kültürel. Ayrıca her toplumun karşı karşıya kaldığı sorunlar birbirinden farklıdır. Merkezi idarenin taşra teşkilatlanması tarafından sunulan kamu hizmetlerinin belediyelere aktarılması süreci hızlarsa, bölgesel yönetime geçiş talebi yönündeki tartışmalar daha da farklı boyutlara kayacaktır. Çünkü bizim gibi ülkelerde yerel yönetimlere yetki ve kaynak aktarımı egemenliğin kurumsallaşma sürecinde bir değişimi içermemektedir. Bir taraftan yerelde merkezileşmeye gidilirken, diğer taraftan merkezi idarenin yerelde tasfiyesi söz konusu olmamalıdır. Bu noktada çok dikkatli ve hassas olunmalıdır. İşlev farklılaşması üzerinden kurumsallaşma sağlanmalıdır. Belediyeler, bazı hizmet alanlarında etkin hizmet sunabilirler ama bölgesel ve ulusal alanlarla bağlantılı sorunlara çözüm üretmede yetersiz kalmaktadırlar. Çoğu belediye yerel sorunların çözümünde dahi aynı başarıyı yakalayamamakta, göç, ulaşım ve yapılaşma sorunları çözümlenmemektedir. Merkezi otoritenin desteği olmadan bu sorunların çözümü mevcut kaynaklar itibarıyla mümkün gözükmemektedir. Yönetimde yozlaşma olgusundan yerel yönetimler maalesef muaf değildir. Tarafsızlık, etkinlik, etkililik, verimlilik, hesap-verilebilirlik, katılım, şeffaflık gibi ilkelerin ve uygulamaların yerleşmesi sadece yerelleşmeyi destekleyerek veya merkezileşmeyi destekleyerek oluşturulamaz. Bu çok boyutlu bir süreçtir.

Bizim gibi devletleşme ve milletleşme sürecinde de sorunlar yaşayan ülkelerde tarihsel deneyimleri bir tarafa atarak sürekli yeni yapıları aktarmak doğru bir yaklaşım değildir. Her yönetsel yapı kendi sosyal ve tarihsel gerçekliğinin bir yansımasıdır. Yerel yönetim alanında yapılacak yasal düzenleme ya da iyileştirme girişimlerinde, toplumumuzun tarihsel ve kültürel yapısı, deneyimleri ve özellikleri mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

**Sayın Başbakan 64.
Hükümet Programında
da bu Yasanın yeniden
ele alınıp gözden
geçirileceğini ifade etti.
Sizce bu Yasaya ilişkin nasıl
bir düzenleme yapılabilir?
Yasa daha işlevsel hale
nasıl getirilebilir?**

Yasa, tek tip bir yapı öngörmektedir. Yani, Yasa ile coğrafi büyüklükler ve farklı nüfus yapısı dikkate alınmadan tüm iller için aynı kriter uygulanmıştır. Bu nedenle tartışmada Avrupa'da yaygın olduğu şekliyle belli iller için ayrı yönetim modeli geliştirilmesi ve uygulanması önerilmektedir. Bu öneri ilk bakışta doğru gibi gözükmemektedir. Ancak Türkiye gerçeğinden hareket edildiğinde farklı model uygulamasının ciddi sıkıntılara yol açacağını da göz ardı etmemek gerekir. Örneğin Yasa ile il nüfusu 750 bini geçen il belediyeleri büyükşehir belediyesine dönüştürülmüştür. Bu nüfus kriterinin neye göre tespit edildiği tam olarak belli değildir. Bu şekilde bir nüfus ölçütü, uygulamada bazı tutarsızlıklara sebebiyet vermiştir. Bu nedenle büyük kentler için tek bir ölçek standardı yerine metropol kentlerle diğer büyükşehirler arasında kategorik bir ayırım yapılabilir ve bu doğrultuda kademeli bir yönetim modeli tartışılabilir. Ayrıca köylerin, küçük belediyelerin ve ilçe belediyelerinin durumlarının yeniden ele alınması gereklidir.

Yasa, ulaşılmak istenen hedefler de dâhil olmak üzere yeniden gözden geçirilmeli, paydaşların (uygulayıcıların ve vatandaşların) görüşleri alınmalı, karşılaştırmalı çalışmalar yapılarak aceleye getirilmeden farklı boyutlarıyla etraflıca tartışılmalı ve tüm bu aşamalardan sonra yeni bir düzenleme yapılmalıdır. Yasanın amaç ve araçlarının sadece optimum ölçek ve etkinlik üzerinden

değerlendirilmesi doğru değildir. Nüfusun %80'inden fazlasının kentlerde yaşadığı bir ülkede toplumsal hayata ilişkin pek çok sorun sadece maliyet ve optimum ölçek açısından ele alınamaz. Nüfusun coğrafi mekâna yerleşimi gibi boyutların yanında kültürel yaşam, kimlik sorunu, gençlik sorunu vb. sosyal ve ekonomik boyutlarda mutlaka dikkate alınmalıdır.

Bir başka husus da, yeni Yasa ile birlikte oluşturulan büyükşehirlerde valilere bağlı YİKOB bu şekliyle merkezi yönetim ile yerel yönetim arasındaki koordinasyon sorunlarını çözecek mekanizmalara sahip değildir. Bu amaçla mevcudiyetleri devam eden il koordinasyon kurullarının YİKOB ile bütünleştirilmesi önemli olabilir.

**Bu yasanın, mülki idare
sistemi üzerindeki
etkileri üzerinde ne
düşünüyorsunuz?**

Malum, merkezi idarenin taşra teşkilatlanmasında karşımıza merkezden atanan yöneticiler olarak çıkan kaymakamlar, yönetim tarihimizde çok köklü bir yere sahiptir. Bu bağlamda 2013 yılında TİAV tarafından yapılan bir araştırma vali ve kaymakamların, tarafsızlıkları açısından, temsil açısından, çevrenin korunması, yolsuzlukla ve yoksullukla mücadele açısından, vatandaş nezdinde vazgeçilmez konumda olduğunu ortaya koymaktadır. Yönetim geleneğimizin taşıyıcısı olarak görülen kaymakamlar, bu geleneği eleştirenler ve kırmak isteyenler tarafından hedef alınmaktadır. Ancak şunu belirtmem gerekir ki, Osmanlı'dan günümüze modern devletin altyapısal iktidarın kurulması, kurumsallaşması ve belirli standartlar üzerinden tarafsızlık, eşitlik, adalet ilkeleri çerçevesinde yerine getirilmesinde çok önemli katkı vermiş olan kaymakamlık mesleğine bu yönetsel kademelenmede ihtiyaç

olmadığını söylemek doğru değildir. Kaymakamların ilçe özelinde hükümetin temsilcisi olarak devletin tarafsız ve adil yönetiminin temsilcisi ve sembolü oldukları ve vatandaş tarafından da böyle görüldükleri unutulmamalıdır. Sadece bu temsil işlevleri bile çok değerlidir. İşlevi değişmiş olabilir. Burada şunun da özellikle altını çizmek gerekir. 6360 sayılı Yasanın uygulanması sürecinde karşılaşılan sorunları giderme girişimi mutlaka geniş ve bütüncül bir yaklaşımla yapılmalı, bu süreçte mülki idare amirlerine yönelik düzenleme de dâhil edilmelidir.

**Son söz olarak ne
söylemek istersiniz.**

Yaşam alanları hızla gelişip değişiyor. Sosyal yaşamın kalitesinin artırılması için reformlar kaçınılmazdır. Ama reformlar iyi düşünülerek gerçekleşmelidir. Özellikle de yerel yönetimler alanında yapılacak yasal düzenlemelerin altyapısı çok iyi hazırlanmalıdır. Şu anda Türkiye'ye ve Türkiye'de bir yerelleşme ideolojisi pompalanmaktadır. Bununla da merkezin yetkilerinin yerel yönetimlere devredilmesi kast edilmektedir. Oysa tarihte Avrupa'da yerel otoritelerin zayıflamasıyla merkezi devletler ortaya çıkmıştır. Bu nedenle yasal düzenlemenin, bütüncül bir perspektiften yerel yetki kullanımı-merkezi idare dengesinin ve denetiminin ya da yetki devri-toplumsal bütünlük ilişkisinin yerelleşme-merkezi hükümet dengesinin iyi gözetilerek yapılmasında büyük yarar vardır. Tek taraflı bir yerelleşme stratejisi ülkemizde merkezin zayıflamasına yol açar. Merkezin zayıflaması demek, küçük devletçiklerin ortaya çıkması demektir.

Teşekkür ederim.

*Düşüncelerinizi bizimle
paylaştığınız için asıl ben
teşekkür ederim.*